XXX. évf. 6. szám – 2018. november-december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

dr. Dienes Valéria:
Az ima (1. rész)

Zsóka János:
A Mennyország valósága

Cseh Anikó:
A Karácsony mennyiben a szeretet ünnepe és mennyiben nem az?
(1. rész)

Ha körbenézünk a természetben, olyan rendezettséget, kreativitást figyelhetünk meg, melynek működését még most, a 21. század elején sem tudtuk leírni, olyan tökéletesen ki lett találva.

Ténylegesen megismerhetjük a világmindenség alkotóját?

(Részlet Zsóka János: A Mennyország valósága című írásából, ami az újság 7. oldalán olvasható.)

Csodálatos titok:

Jézus bennünk él!

Csodálatos titkot hordozott a Szűzanya kilenc hónapon keresztül. Dolgozott, járt-kelt, főzött, mosott, takarított – s a szíve alatt ott növekedett Isten Fia, a Megváltó. Eljött a várva várt pillanat, amikor megszülte és karjaiba fogadta gyermekét. Most karácsonykor ünnepeljük az Ő születését.

Jézus születése hatalmas bizonyosság a világ bizonytalanságában. Ez igazolja Isten szeretetét, az ember iránti együttérzését, a gondviselés hatalmas távlatait. Mert ahogy Isten belépett az emberi történelembe, úgy akar belépni minden egyes ember szívébe. A megtért emberek milliói számoltak be arról, hogy megváltozott az életük. Nem értik hogyan, de egyszer csak világosság gyúlt a szívükben és boldogan a hit útjára léptek. A régi eltűnt és valami egészen új valósult meg. Ez a hétköznapok karácsonya, amikor „váratlanul átölel az Isten."

❶ Az alázat ruhájában jött

Sokan úgy gondolták, hogy a Messiás királyi ragyogásban fog jönni. De neki nem kellett a világi ragyogás, inkább a szegény ember köntösét vette fel. Azért tette, hogy minden szegénynek legyen bizalma hozzá menni. Nem az angyali seregek hatalmával jött, hanem teljes védtelenségben, csak az isteni szó erejében. Az ókori népek hosszú évszázadokon keresztül próbálták elképzelni, hogy milyen az Isten. Hol túlságosan szellemnek gondolták, akit lehetetlen megismerni. Máskor túlságosan anyaginak képzelték, aki az égitestekben, hegyekben, tengerben rejtőzik el, ezért imádni kell a természetben. Jézus mind a kettőt túlhaladta. Megtartotta isteni szellemiségét, de amikor belépett a világba, magára öltötte az emberi testet. Nem maradt foglya az anyagnak, mert amikor betelt az idő, fölemelkedett az Atya dicsőségébe. Jézus eljövetele nemcsak Istent hozta közel, hanem az Ő fényében az ember önmagát is megismerte. Benne élünk az anyagi világban, de egyszer eljön az idő és beléphetünk Isten szellemi világába, az örök dicsőségbe. Benne fogunk élni örökre Istenben.

❷ Miért jött el Jézus?

Jézus azért jött el, hogy megváltson bennünket. Mi által vált meg? Isteni életének odaadása által, végső soron a szeretet által. Ezért írja Pál: *„Megjelent jóságos és emberszerető Üdvözítőnk"* (Tit 3,4). Nem a hatalom, nem a fegyverek által győzött, hanem a szeretet által. A szeretet az, amit nem lehet lemérni, mégis lehetetlen nélküle élni. Megcsodáljuk az egyiptomi piramisokat, rácsodálkozunk a görögök bölcsességére, a rómaiak államszervezetére, de ez mind semmi. Az igazán csodálatos az, hogy az ember képes szeretni, képes arra, hogy legyőzze önzését, rosszindulatát, erőszakos támadásait – és egyszer megtörténik a csoda, szeretni kezd akár vére ontásáig, élete árán is. Hogyan lesz erre képes? Erre csak egy a magyarázat: benne lakik az Isten. Jézus eljött, hogy az embert megszabadítsa a gonoszságtól, és az megnyissa szívét az örök szeretet előtt! Mert Isten a forrása minden igazi szeretetnek. Ő az, aki mérték nélkül ad bárkinek, aki hozzá fordul és kéri tőle a szeretet ajándékát.

❸ Azért jött Jézus, hogy gazdaggá tegyen

Karácsony éjjelén ott, Betlehemben, a pásztorok elindultak az angyalok biztatására a Messiást meglátogatni. Egyszerű emberek voltak, talán írástudatlanok, de a szívük nyitott volt a természetfölöttire. Ez a legfontosabb. Kitüntetésnek érezték a meghívást, örömmel mentek. A szegény emberek lemaradtak a nagy emberek érkezéséről. Nem voltak a meghívottak listáján. Meg kellett elégedniük a szürke hétköznapokkal, életük puszta fönntartásával. Az ünneplés, a nagy találkozás, a kitüntetés, a megtiszteltetés mindig a gazdagoknak jutott. – De most valami titokzatos hatalom mindezt megfordította. Megdöbbentek az angyal szavára: *„Nagy örömet hirdetek nektek: ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr"* (Lk 2,10–12). Felismerték, hogy a Messiás hozzájuk jött. Azokhoz, akik tudják, hogy ők milyen szegények. **Jézus eljött, hogy gazdaggá tegyen minket. A mi feladatunk az, hogy Hozzá siessünk, és engedjük gazdaggá tenni életünket.** Ez a karácsony üzenete számunkra!

Katona István főszerkesztő

»ABBA«
mennyei édesapa

III/2. rész

Megnyílni Jézus Krisztusnak

Ebben a fejezetben sokat olvastunk Istenről, és sokat elmélkedtünk tulajdonságairól. Mindezen elméletek nem visznek azonban sokkal tovább bennünket Isten jelenlétének megtapasztalásában. Tudjuk ugyan, hogy Isten Jézus Krisztusban mindig velünk van, de a megtapasztalást, hogy Ő valóban itt van, mindennapjainkban csak kevéssé tudjuk megvalósítani.

Ezért megkérlek Téged, hogy a következő napokban egy kicsit talán szokatlan módon bocsátkozz bele Jézus jelenlétébe, mintegy „ízleld meg" az Ő jelenlétét.

Egy egész konkrét javaslatot teszünk arra, hogy Isten jelenlétét a mindennapokban jobban felfedezzed: Élj a következő napokban tudatosan Jézus jelenlétében, azaz abban a tudatban, hogy Ő melletted áll és kísér Téged az életed során. Ezért azt javasoljuk: Kezdjél beszélgetni Vele.

Kérdezd meg például:

- „Jézus, Te hogy reagálnál ebben a helyzetben?"
- „Hogy cselekednél most?"

Aztán figyelj a belső benyomásaidra, és cselekedj aszerint. Ehhez még egy észrevétel. Természetesen nem biztos, hogy Jézus hangja az, amit Te a lelked mélyén érzékelsz, de erre nagy az esélyed. El tudom képzelni, hogy ez az elhatározás némileg meglephet. Csak akkor fogunk tudatosan Isten jelenlétével kapcsolatosan olyan tapasztalatot szerezni, mint az „Én vagyok itt", ha tudatosan megpróbáljuk érzékelni Isten jelenlétét.

Két példával tehetjük érthetővé: Egyik hallgatónk komolyan vette, hogy Jézust tudatosan mindenhová magával viszi. Például autóvezetésnél.

Így meséli: Leültettem Őt magam mellé az első ülésre. Annak tudatában vezettem, hogy Jézus mellettem van, és egy idő múlva észrevettem, hogy a vezetési stílusom megváltozott.

Egy feleség meséli: Kész voltam a főzéssel, és vártam a férjemet. Késett. 5-10-20 percet. Egyre mérgesebb lettem. Aztán Jézushoz fordultam: 'Jézus, hogyan fogadnád a férjemet, aki 20 percet késik? Mit mondanál neki?'

Ami ezután eszembe jutott, lényegesen más volt, mint az előző dühös gondolataim, így segítséget kaptam ehhez a szituációhoz.

Megkérlek Téged, hogy hasonló módon képzeld magad mellé Jézust, és beszélj Vele! Mert így tud érvényesülni: „Jézus az, aki mindig veled van."

Kedves Barátom!

Az Isten képéről kialakított gondolatok nagyon sokfélék. Az élő Istennel történő találkozás azonban fontosabb, mint egy kép Istenről! Ezért arra bátorítlak Téged, hogy most ne olvass tovább, hanem a munkafüzet napi szövegeinek gondolatait a következő héten mélyítsd el.

Egy barátság dimenziói

„Hogy életed sikerüljön"

Isten felfedte kilétét az embereknek, akik Istennel történt találkozásaikat a Szentírásban hagyták ránk. Isten nagy, önmagáról való kinyilatkoztatásainak egyike az, mikor Mózesnek az égő csipkebokorból, „Én vagyok itt" – ként fedte fel kilétét.

Ez a mély felismerés, hogy Isten velünk, emberekkel van életünk során és a történelmen folyamán, mintegy nyitóhangja az Isten és az emberek közti kapcsolat „dallamának". Az Ószövetség bibliai szövegeiben ez a kapcsolattörténet mindinkább egy tu-

lajdonképpeni „szeretettörténetté" fejlődik ki Jahve (Isten) és az Ő népe, Izrael között. Ennek a szerető gondoskodásnak a kifejezése az egyiptomi szolgaságból történő kiszabadítás, és a hazavezetés a saját országba.

Ez a szeretettörténet Isten Jézus Krisztus személyében történő emberré válásával az Újszövetségben éri el tetőpontját. Ez már a korai kereszténységben egy olyan dinamikát bontakoztat ki, mely messze túlmutat Izrael határain.

A mindig jelenlevő Istennel akarunk ebben a fejezetben foglalkozni: Többet fogunk megtudni Róla az „Egy barátság dimenziói" – „Hogy életed sikerüljön" című fejezet tanulmányozása során. Isten szeretné velünk megtapasztaltatni barátságát. Az a kívánsága, hogy az egyetlen földi életünk jól sikerüljön.

Felmerülő kérdések

Ezt az isteni szeretetet szemlélve, mely nekünk mindig csak a legjobbat akarja, problémát jelent a világban tapasztalható gonoszság és szenvedés kérdése. Az olyan kérdések, mint:

- Ha Isten olyan jó, akkor miért van olyan sok szomorúság és gonoszság a világon?
- Miért Hagyja Isten, hogy az ártatlanok szenvedjenek?

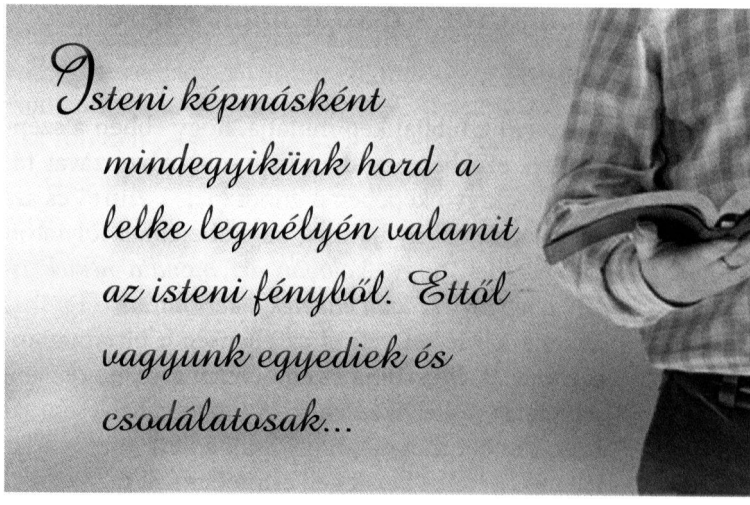
Nyilvánvaló, hogy nem egy szent világban élünk. A nyomor, a szükség, a fájdalom és a méltánytalanság az égbe kiáltanak. Az igazságtalanságok ténye az emberiséget egészen a kezdetektől fogva kíséri. Mindnyájan egy olyan világra születtünk, ahol nincs rend, és ami nem szent.

De nemcsak körülöttünk, hanem magunkban is sok szenvedést tapasztalunk. „Jók" akarunk lenni, de mégsem úgy cselekszünk. Miért cselekszünk gyakran másként, mint ahogy szeretnénk?

Bibliai útmutatás

Ezek a szenvedésre vonatkozó kérdések semmi esetre sem újak. Már 3000 évvel ezelőtt, Salamon király idején is hasonló kérdéseket tettek fel a zsidó nép fiai, mert Isten népe már akkor is szakadékot érzékelt az ígéret és a valóság között. Az egyik oldalon jólétet és tekintélyt tapasztaltak. A másik oldalon a nép szegényebb rétegei nagy elnyomástól (magas adóterhek) szenvedtek. Így olyan kérdések vetődtek fel, mint: Nem az egész népre érvényes Isten ígérete? Miért szenved a népesség nagyobb része, miközben egy kis felső rétegnek jól megy a sora? Miért törnek ránk idegen népek, ha Isten megígérte, hogy országunkban biztonságban élhetünk? Ezek a kínzó kérdések álltak a háttérben, mikor az Ószövetség történetének egy részét leírták. A szerzők a történetek segítségével próbáltak meg válaszokat adni ezekre a kínzó kérdésekre.

Így keletkeztek azok az elbeszélések, melyek az ember alapvető problémáit próbálták meg ábrázolni. Ez azt jelenti, hogy ezek az elbeszélések nem történelmi beszámolók akarnak lenni, hanem sokkal inkább a valóságba történő mély bepillantást közölnek rólunk, emberekről.

Az Isten Lelke által sugalmazva keletkeztek az Édenkertről és bűnbeesésről szóló elbeszélések, melyekben mi, emberek lehetséges válaszokat találunk a sokféle kérdésre, így például arra: Hogyan került a világba a szenvedés és a bűn – ha ezek a kérdések nem is válaszolhatók meg teljesen.

Az Édenkert (Paradicsom) – egy tökéletes alkotás

A Paradicsomról szóló történet megmutatja számunkra, milyennek gondolta Isten az embert és a Teremtést. A középpontban, a mindenség centrumában volt az Isten. Ő adott életet és rendeltetést az egész teremtésnek. Valamennyi teremtménynek Ő volt – és most is Ő – a teremtője és megtartója.

A Teremtéstörténet továbbá arra is utal, hogy Isten minket, embereket saját képmásaiként teremtett meg. És Isteni képmásként mindegyikünk hord a lelke legmélyén valamit ebből az isteni fényből. Ettől vagyunk egyediek és csodálatosak. Vélhetőleg sokunknak nem könnyű ezt az Isten általi belső igenlést elfogadni.

„Lelkem mélyén csodálatosnak lettem teremtve, – egyetlen vagyok, egy kincs vagyok!" Ez igaz, mert minden egyes ember lelkének legmélyén létezik egy érinthetetlen mag, egyfajta „szent centrum". Ebben a magban teljesen Isten képmásai vagyunk.

A Paradicsomban – ahol Isten volt a középpont, és az emberek általa éltek – mindenre kiterjedő, boldog harmónia uralkodott valamennyi kapcsolati síkon, az Isten és az emberek közti kapcsolatban, az emberek egymás közötti kapcsolatában, és az embereknek a teremtéshez fűződő bizalmas kapcsolatában.

Bűnbeesés - a kapcsolatokra vetődő árnyék

A második bibliai kép mutatja, hogy ebben a szépségben, ezekben az üdvös kapcsolatokban zavar támadt. A kígyó képében a gonosz lép „színre", és azzal a kérdéssel nyitja meg az emberekkel folytatott párbeszédet, hogy *„Valóban azt mondta nektek Isten, hogy nem szabad ennetek a kert fáiról?"* (Ter 3,1) Ezzel a kérdéssel veti el az ellenség a bizalmatlanság magját, és csábítja az embereket arra, hogy Isten szeretetében kételkedjenek. Az ember helyesen válaszol, és azt mondja, hogy csak a kert közepén található egyetlen fának kell érintetlennek maradnia.

A beszélgetés során aztán fellép a kételkedés:

- Talán mégsem ad Isten mindent nekem?
- Talán mégis jobb lenne, ha magamat állítanám életem középpontjába?

És akkor következik be az az esemény, amit a Biblia mint „bűnbeesést" ír le: Az ember elszakította magát Istentől. Már nem akart Isten által elfogadott lenni, már nem engedte magát megajándékozni. Sokkal inkább saját maga akarta meghatározni, hogy mi a helyes és a jó. Maga akart dönteni és nem akart többé az Istentől való függésben élni.

Ezzel az ember elvesztette belső orientációját. Következményként árnyék borult rá. Ez a döntés töréshez, szakadáshoz vezetett minden vonatkozásban.

Ezen árnyék miatt az ember elidegenedett. Elvesztette identitását, és már nem tudta, hogy ki ő. Az árnyék révén sok olyan dolgot talált magában, melyet nem akart és nem is tudott elfogadni. Meghasonlott. Sötétség költözött az embertársakhoz fűződő kapcsolatokba is. Az Egymással és Egymásért helyén szakadatlan egymással való szembenállás keletkezett. Mert mindenki saját magát, a saját elképzeléseit, érdeklődését és kívánságait állította a középpontba. Így vált a felebarát segítő és barát helyett gyakran veszélyes vetélytárssá.

Sötétség támadt az embernek a Teremtőhöz fűződő kapcsolatában is. Isten, aki az ember boldogságának tulajdonképpeni forrása, idegen lett, és konkurense lett annak, amit az ember élete boldogságaként látott.

Titokzatos módon a természetre is rávetődött ez az árnyék. A teljes természet, az állatok, a növények (és az emberek) tulajdonképpen arra lettek teremtve, hogy egymást szolgálják. Ahelyett azonban, hogy kölcsönösen segítették volna egymás életét, többszörös kizsákmányolás és zavar uralkodott. Az ember a vele együtt teremtettek ellen fordult, ezek pedig őellene. Például a katasztrófákban.

A saját középpont és az otthon elvesztése

Mindezek következtében az ember magányos lett. Elvesztette védettségét Istenben, és saját magában, az emberek között, sőt még a teremtésben is. Röviden: az ember elvesztette a Paradicsomot, az igazi otthonát.

Ennek következményeként kettéosztottságot érzékelünk magunkban. Egyrészt lelkünk legmélyén az Igaz, Nemes és Jó, Isteni – Képmás – Létünket, másrészt a sötétséget és a zavarosságot.

Ebben az állapotban teljesen normális tapasztalat, hogy gyakran nem értjük saját magunkat, hogy zavartak, meghasonlottak, kicsinyesek, elragadtatottak vagyunk, és keressük saját identitásunkat. Vágyunk a biztonság után.

Szeretnénk teljesen jók lenni, szeretnénk szeretni tudni, vágyakozunk a saját lelkünk mélysége után.

Szeretnénk, ha Isten fénye és szeretete akadálytalanul áradna át, és folyna át rajtunk. Egyúttal érezzük magunkban az elidegenedést és az ellenállást.

Ez a kettéosztottság ahhoz a vágyakozáshoz, jobban mondva ahhoz a kiáltáshoz vezet: „Hogyan válhatunk szabaddá a szakadástól, a meghasonlástól, az elidegenedéstől?

Hogyan tudunk megszabadulni ezektől, és saját magunk lenni?

Hogyan tudjuk az igazi hazát (otthont) megtapasztalni?"

Neal Lozano: Az Atya szíve

— FOLYTATJUK —

A Mennyország valósága

Egy parasztember kisfiával a szokásos évi vásárra igyekezett a közeli faluba. Útjuk egy kőhídon vezetett át. A híd a megáradt folyó miatt már omladozott.

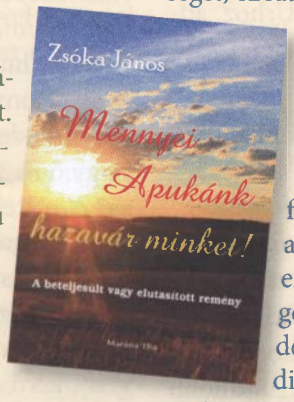
– Apám, gondolod, hogy megtart bennünket ez a híd? – kérdezte a kisfiú ijedten.

– Majd fogom a kezed, fiam! – válaszolta apja.

A kisfiú édesapja kezébe helyezte a kezét. Óvatosan haladt apja mellett, míg át nem értek a túlsó oldalra. Leszállt már az este, mire hazaindultak.

– És a folyó, apám? Hogyan kelünk át azon a veszélyes hídon? Én félek – szólt útközben a kisfiú. Apja erős, izmos karjára vette a gyermeket, és így szólt:

– A karjaimban biztonságban leszel!

Míg a parasztember értékes csomagjával haladt előre, kisfia mély álomba merült. Másnap reggel a kisfiú épen és egészségesen ébredt kis ágyikójában. Szobája ablakán beszűrődött a reggeli napfény. A kisfiú még csak azt sem vette észre, hogy a hatalmas áradat felett apjával átjutott a hídon.

Ilyen a halál is.

Képzeljétek el… amint kiköttök egy folyó partján, ami nem más, mint a Mennyország… amint megragadtok egy kezet, ami nem más, mint Isten keze… amint valami egészen új levegőt szívtok magatokba, ami nem más, mint az ég levegője. Képzeljetek el… egy egészen felüdítő érzést, ami nem más, mint a halhatatlanság. Képzeljétek el… amint egy fergeteges viharból valami ismeretlen nyugalomba értek… amint felébredtek, és ez az ébredés nem más: hazaérkeztetek!

Egy olyan történetet osztottam meg veletek, amelyet olvasva mindig új remény éled fel a szívemben, ha a mindennapok zűrzavara belepi az életemet. Ilyenkor döbbenek rá arra, hogy minden másodpercben közeledek ahhoz a pillanathoz, amikor végre hazaérkezem ebbe a földöntúli országba.

Elmélkedjünk a Mennyországról!

Ha egyetlen mondattal szeretnénk megragadni a Menny lényegét, három szóban összefoglalhatnánk: **A Mennyország: Isten maga**. Tudom, hogy ez túlságosan mély teológiai kijelentés, ezért ássunk mélyebbre.

Jézusnak van egy kicsivel hosszabb definíciója János evangéliumában, mely így hangzik: *„Az az örök élet, hogy ismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust."* Próbáljunk meg ebből az állításból kiindulni. Megismerni egy másik embert hosszadalmas folyamat. Legyen az a jövendőbelink, vagy akár a gyermekünk, de még önmagunk megismerése is nem megy öt perc alatt, sőt ötven év is kevés ahhoz, hogy elmondhassuk: én tökéletesen ismerem a felebarátaimat. S ez még csak az emberi szint. Hogyan viszonyuljunk akkor Mennyei Apukánkhoz, Aki létrehozta az Univerzumot, annak minden csodájával és szépségével együtt?

Ha körbenézünk a természetben, olyan rendezettséget, kreativitást figyelhetünk meg, melynek működését még most, a 21. század elején sem tudtuk leírni, olyan tökéletesen ki lett találva. Ténylegesen megismerhetjük a világmindenség alkotóját?

Nos, a Mennyben erre lehetőségünk fog nyílni. Részismereteink vannak már annak függvényében, mit éltünk át, de ez még nem hordozza magán a teljességet. Bár vannak megválaszolt kérdéseink, de ahogy haladunk előre az időben, mindig újabbakkal találjuk szembe magunkat. Holtig tanulunk, mégsem mondhatjuk el, hogy mindent és mindenkit ismerünk. Apu minden pillanatban küldi természetfeletti jeleit, de alkalmazkodva a mi természetünkhöz.

Mindannyiunknak vannak ilyen pillanatai, amikor a Mennyország „lehajolt" kézzel fogható módon, s egy földöntúli béke és öröm lett úrrá rajtunk. Eddigi lelkipásztori élményeim arra mutattak rá, hogy Apu mindig megtalálja a módját, hogy a közelembe férkőzhessen, csak én ezt nem mindig regisztrálom, mert van egy elképzelésem arról, Ő miként fogja magát megmutatni. De ez mindig meglepetés és titok. Kapcsolatban lenni Vele egy lélegzetelállító kaland, ahol mindig új oldaláról mutatja meg magát. Éppen ezért hiszem és tudom, hogy a Mennyben biztos nem lesz unalom, mert Őt szemlélve, befogadva, átölelve, imádva, szeretve döbbenünk rá, mennyire helyettesíthetetlenek és nélkülözhetetlenek vagyunk számára.

Zsóka János

(Részlet a *Mennyei Apukánk hazavár minket!* című Marana Tha sorozatban nemrég megjelent könyvből.)

Az IMA

V/1. rész

Az IMA célja

JÓL IMÁDKOZNI az Istenhez méltó tisztelettel nehéz feladat. Valójában csak az Úr Jézus és Szűz Mária tudtak egészen jól imádkozni. De abból a mélységből, melyből mi imádkozunk az Úrhoz, addig a magaslatig, melyen az Úr Jézus társalgott Atyjával és Szűz Mária beszélt gyermekével – még sok fokozat van. Sok lépcsőt kell megjárnunk. Lépjünk tehát a szent lépcsőre, induljunk, emelkedjünk, járjunk az imádkozás iskolájába.

Tudjuk, hogy az ima értelmének lényege nem annyira az, amit benne mondunk – hanem az a lelkület, amellyel mondjuk. Az ima sajátos lelkület, és értelme az, hogy felfelé törekszem, magasba lendülök Isten felé vagy a szentek felé, nálamnál különb szellemiségek felé, akik Istennel odaát egyesültek. Elhatározzuk, hogy napról napra megpróbáljuk ezt a lelkületet magunkra ölteni. Sikerül ez a vállalkozásunk? Egyetlen feltétellel: ha ezt a lelkületet elkérjük a jó Istentől. Még azt sem tudjuk kimondani saját erőnkből, hogy Jézus! Mert az imához az Úr kell, az Ő szent segítsége.

Most tehát egy lépéssel tovább akarunk jutni, és az ima célját akarjuk ilyen módon tartalommal átitatni. Gyakran hisszük, hogy az imánk célja elkérni valamit Istentől. Odamegyünk Szent Antalhoz, Kis Szent Terézhez – akik már Isten ölében élnek –, és elmondjuk: Tedd meg ezt nekem, nekem nincs ez vagy az, add meg nekem, igazítsd el életem, bajokkal küzdök, védelmezz engem! – Így beszélünk néha a templomokban és érezzük, hogy imádkoztunk. Az imádság elsősorban kérés. És nem kell szégyenkeznünk ezeken a kis imákon, melyekben úgy gondolunk Istenre és a szentekre, mint egy nagy protekciós hálózat intéző hatalmaira, akiket ügyes-bajos dolgainkkal felkeresünk, egymás után kérjük őket, mert jók, mert szeretnek és segítenek. Emberi kicsinységünkben szabadkozunk, mert szegények és gyarlók vagyunk.

Állunk a végtelen mindenségben, ideértve a földgolyót, mindenféle fizikai és nem fizikai hatások kereszttüzében, rajtunk át- meg átható erők hálózatában. Honnan jöttek, merre mennek – nem tudom. Érzelmi hullámok, gondolati áramlatok futnak rajtunk. Honnan jöttek, mit akarnak tőlem? Ki rendezi mindezt körém? Merné azt elgondolni valaki, hogy ő maga legyen életének magányos kormányosa? A végtelenbe helyezett véges kis ember vállalhatná élete igazítását? – Nem. Van Valaki, aki formálja az életet és ura a végtelennek. Mihelyt ezt felismerem, szegény emberi létem kitágul abban, hogy segítséget kérek. (*Add meg ezt, tedd meg ezt.*) Ez a szegény, kérő ember már imádkozó ember. És van kérésének olyan szent és tiszta formája, olyan nemes és az Istenségtől átitatott formája, hogy az bizonyára nagyon tetszik az Úrnak.

Uram, nekem ez jó volna, úgy látom. De csak Te tudod, mi kell, és mi nem kell nekem. Add vagy vedd el a Te akaratod szerint. – Az ilyenfajta kérés a gyermeki bizalom hangja. Ez az őszinte, odaadó kérés – nemes kérés. Ilyen kérést akar az Úr. De nehogy az a gondolat éledjen bennünk, hogy Isten rászorul figyelmeztetéseinkre. *Uram, ne vedd el ezt a kedves beteget. – Uram, ezt vagy azt az életkörülményemet alakítsd, amint azt én szeretném*, stb. Isten a kéréseket kimondatlanul is tudja. Nekem szükséges, hogy kérjek, s mondjam Uramnak, merre gravitál a lelkem. Ez a kérő imádság, melyben segítségért keresem Istent. S midőn kérek, abban a pillanatban úgy érzem, ez a kérés imám célja.

De vajon ez a végső cél? Amikor én kértem és kaptam, vagy kértem és nem kaptam, vagy mást kaptam. Mi lesz abból az imából, amikor kértem és

valahogyan elfogytak a kérésem körül a tények, amikor Isten meghallgatott, vagy jobban megoldotta kérésemet, mint magam, s most szemben állok a végtelen valósággal: *Uram, köszönöm! Mindent, az adást és az elvevést is, köszönöm! Mindazt, Uram, amit adtál és elvettél, mindazt, aminek örültem, és ami fájt nekem, köszönöm!* Ez is cél, a **hálaadás**. A hálás lélek virágzó lélek, aki azért tágul ki hálaadássá, hogy Isten gyönyörködjék benne.

A lélek második imafeladata: **kitárulni**. Annak, Aki mindent ad, aki az élet formálója, akinek kezében a lelkünk, mert benne élünk, mozgunk és vagyunk. Övé vagyunk mindenestül, és ezt tudnunk kell, akarnunk kell, s ezen örvendeznünk kell. Ez a hála legnemesebb formája, mellyel a lélek önmagát mindenestül Istennek adja.

Ennek a hálának van egy magasabb rendű világa.

Amikor a hálálkodó lélek az Istennel való kapcsolatot megérzi, akkor átéli, hogy valami nagy gyönyörűséggel van dolga, azzal a Valakivel van dolga, akinél szebbet, jobbat, tökéletesebbet nem lehet álmodni.

Érzi, hogy minden, amit elgondolni tudunk, csak halvány semmiség ahhoz a valóságos Lényhez képest, akihez szólunk. Óriási, mert betölti a mindenséget; parányi, mert elfér bennem: túlér a végtelen terek korlátain – nem szűk neki az én kis emberméretű lelkem. Szépsége, hatalma, leereszkedése elragad engem, és kiszakad lelkemből az istendicséret. Lassan elfelejtem, hogy végtelenül messze van, mégis az enyém: mindennap idejön, eljön alázatos színeiben, ha odamegyek az oltárhoz érette. Ha tehát Ő ezt teszi – Ő, a nagyhatalmú Úr –, akkor itt egy csodálatos szeretet ölel át engem, és tudom, ez a legkívánatosabb a világon. Tudom, hogy Ő a végleges élet, az enyém és mindenkié, beléfogózom, Őbenne élek, és Belőle vagyok.

Íme: az én istenkapcsolatom. Kértem, köszöntem, magasztaltam. És ezen hármas vonalon Isten közelébe jutottam. E három közül melyik volt a célom? Vajon azt akartam, hogy kapjak valamit, vagy köszönjek, vagy dicsérjek? Igen, mindezt akartam és az Úr is akarta tőlem. De nem önmagáért. Azért akarja az Úr, hogy én tőle kérjek, hogy Vele foglalkozzam, hogy Neki hálát adjak.

Minden ima arra való, hogy fölfelé kapcsolódjak, hogy az Istennel való egyesülést keressem. És így minden imádságból Jákob létrája lesz, mely Istenhez vezet. Ha azt az imát csak mondom, akkor az én Jákob-létrám üres, nem járnak rajta angyalok, de akkor is megvan a kapcsolat. Mert ha az ima akaratomon kívül „szórakozott" – akkor is Istenhez kapcsol, szándéka szerint. Az ember lelke titokzatos világ. A lélek nemcsak a szavak tengelyén jár, vannak titokzatos mélyei. És sokszor, ha szándékom az, hogy imádkozom, eltévednek a gondolataim felszínén úszó szófoszlányok, érzéketlen területekre találok, de ha szándékom erős, a kapcsolatom nincs megszakítva, a Jákob-létrám megvan. Megvan, míg azt mondom: *Uram, kikapcsol a tévelygő öntudatom, de én a mélyben egészen a Tied maradok. Tehetetlen vagyok, összekuszálódó gondolataimmal, felszínen versengő gondolataimmal, de a mélyben a Tied vagyok.*

A szüntelenül visszahívott imaszándék összekapcsol gyarlóságommal is. Keresem az Urat és népét. Az Ő szentjeit. De akkor is csak Istenhez szólok, s az Ő szentjein át az Istennel való egyesülésem a szentek közösségébe való tudatos bekapcsolódásom. Amikor az Úr felé megyek, egy életközösséggé szövöm magam azokkal a jó lelkekkel, szent lelkekkel, akik ugyanezt próbálták, míg itt jártak, és most abban a boldog egyesülésben élnek, mely felé én is igyekszem. Itt van a mi nagy lélekhálózatunk, a szentek természetfölötti országa, az itt küzdők, a túlról szenvedők s a hazaérkezettek. Nincsenek messze, velünk vannak, lelkeink egyféleképpen élnek, mert mind Istenben élünk. Ezt a szent egyességet, ezt a lélekközösséget akarja utolérni minden istenkereső imánk.

Most azzal az elkerülhetetlen valósággal állok szemben, hogy a lelkek országának népéhez tartozom, és ha ezt akarom, keresem, követelem magamtól, akkor kezdem elérni az imádság célját. Tehát kérésem, hálaadásom, dicséretem, minden, amit adok az Úrnak, minden, amit kérek Tőle, minden, amit kapok Tőle, ez mind egyetlenegy nagy tett – az a tett, hogy a szentek közösségében való életemet tudom, akarom és szolgálom.

Lelki feladatunk legyen, hogy imáinkban megérezzük a velünk imádkozó lélekközösséget. Nem lehet egyedül imádkozni. Egymagam kicsi vagyok, én nem tudok az Úrnak adni, de nem vagyok egyedül. Együtt vagyok, egy vagyok a szentekkel, és amikor kinyitom ajkamat, akkor azt mondom: *Atyám* – azt is mondom: *mi Atyánk, a mienk*: mindnyájan együtt és egyszerre. Ezt kell keresnem, ezt kell éreznem, ezt kell lelkemben ébren tartani, mint új éneket, mely minden emberlélekben egyetlen és mégis szent harmóniában egyesülve énekli az Urat.

dr. Dienes Valéria

— **FOLYTATJUK** —

A Karácsony mennyiben a SZERETET ÜNNEPE és mennyiben nem az?

II/1. rész

Ó Jézusom, mentsd meg a karácsonyt.
Nekünk már nincs hozzá erőnk.
Mi vásárolunk és rohanunk,
kis csomagokat készítünk,
karácsonyfákat díszítünk,
és énekeljük: „csendes éj"
De a titok,
Isten Fiának titka,
hogy emberré lett értünk,
gyakran csak dekoráció. (Paul Róth)

A napokban elgondolkodtam, hogyan élem meg Krisztus szeretetét, és az idei karácsonytól mit is várok. Egy lelki leltározással készültem fel az adventi időszakban. Végiggondoltam, hogy sokszor hibáztam, mulasztottam, de már egy ideje másképp gondolkodom, s igyekszem e vers szerint élni. Nem mindig az idősebbek mennek el előbb a földi életből… (A második vers szorosan idekapcsolódik.)

Most szeress

Ne akkor szeress, mikor már nem leszek,
mikor hideg föld temeti testemet.
Addig ölelj, míg itt vagyok,
míg szememben ragyogni látod a csillagot.
Vigyázz rám, kérlek, most, amíg élek,
nem vágyom sokra, csak lelkedet kérem.
Ölelj át szorosan, amíg lehet,
hadd érezzem végre azt, hogy szeretsz.

(Jobbné Nyilas Ildikó)

Nekünk, Krisztus-követőknek, komolyan kell vennünk a **szeretet parancsát**. Így gondolom. Persze egészséges keretek között. A második vers a meghitt szeretet tapasztalatát tükrözi számomra. Gyakran megrendülve tapasztalom, hogy mindannyiunknak szüksége van a szeretetre, szükségünk van az érintésre, egy kézfogásra, egy ölelésre, s merni kell szeretni és ezt kimutatni. Éhesek az emberek a szeretetre.

Szenteste átelmélkedtem a Szent család helyzetét, ahogy szállást kerestek, előtte József és Mária vívódásait, majd Jézus születését. **Mit jelent számomra a karácsony? Olyan alázattal elfogadni Jézust, amilyen alázattal tér be hozzánk**. Csendben, nem harsonaszóval, nem feltűnést keltve. Ahogy Mária szülte Szent Fiát, szerény környezetben, hittel, bizalommal fogadta be a Szeretetet, olyan hittel, bizalommal kell nekem is befogadni Isten akaratát, s továbbadni, ahol szükség van rá. Mária tudta, mivel jár ez. Simeon, karjában tartva Jézust, továbbadta próféciáját. Nekem, akinek már részletesebben megadatott a kinyilatkoztatás az Ige által, nagyobb háttér-ismerettel rendelkezhetek, mint akkor ők, ezzel az ismerettel és a megadatott szabad akarattal dönthetek, befogadom vagy visszautasítom ezt a nagy szeretetet. A karácsony számomra az **elköteleződés megerősítése**. Felkészítés, hogy Máriával és Józseffel együtt újra vállaljam Krisztus útját. Többünknek, akik egyedülállók vagyunk, nem egyszerű a Karácsony, mint más ünnep sem. De Jézussal egészen más. Nem vagyunk egyedül, mert a Lélek velünk van. Ehhez a hozzáálláshoz csak Jézussal, Jézust szemlélve lehet eljutni. Belső harcon át, megharcolva az önsajnálattal. A magam sebeit, elhagyatottságát, magányosságát letéve, Jézusra tekintve átadni azt, ami igazán nem is lényeges, az önsajnálatot, az aggodalmaskodást s minden mást, mert Ő a fontos, a karácsony Róla szól. Az örök Szeretet megszületett a Földre, s mi, akik részesedtünk belőle, ha továbbadjuk őt, újra- és újraszületik. Azt gondolom, így lesz a karácsony a szeretet ünnepe. Számomra ezt hozta a karácsony: Jézus megszületett bennem. Erre vágytam, önmagamról megfeledkezni és Jézusra tekinteni.

Az elmúlt napokban, épp karácsony másnapján szolgálatban voltam, és egy néni a szeretetotthonban így szólt hozzám: *„Nővérke, lenne ideje meghallgatni engem?"* Ő soha nem szólított meg még így, már ez megrendítő volt és szokatlan. Elmondta, hogy ma kapta a hírt, hogy meghalt a fia (alig 60 évesen). Csak

megfogtam a kezét, ő átölelt és csendben így voltunk pár percig. Majd együtt imádkoztunk, hálát adtunk a fiáért, azokért az időkért, amelyeket együtt tölthettek és hagytam, hadd sírja ki magát. Ennyire volt szüksége. **Sokszor nem a sok szó, nem az üres részvétnyilvánítás, hanem a közelség szükséges**. Engedni, hogy megszólítsanak. **Időt adni, hogy megoszthassák fájdalmaikat, örömeiket**. Az érzéseket Isten adja. Csak nem mindegy, mit kezdünk vele. Az érzések is ajándékok, figyelmeztetések. **Jó érzés szeretni, s jó érzés, ha szeretnek minket. Engedni, hogy öleljenek s ölelhessünk. Miért oly nehéz ez?**

Hosszú éveken át nem ismertem ezt az érzést, én se tudtam szeretni, kimutatni se, s ha megölelt valaki, majdnem elfutottam, hátrébb léptem, hogy még csak meg se érintsenek. Nem engedtem a közelembe szinte senkit. S most? Jézus az embereken keresztül megtanított szeretetet adni és elfogadni. Egyik sem könnyű.

Ahogy a szeretet nyelve különböző, úgy a hála nyelve is lehet különböző. Mióta tudatosan élem meg Isten végtelen szeretetét, mennyire másképp viszonyulok kis szeretett, árva időseimhez. Mind a bennem lakozó Jézusnak köszönhetem. **Jézus rajtunk keresztül él, bennünk lakozó Szentlelke által működik. Ha ezt hisszük és tudjuk, miért vagyunk néha terhesek egymásnak? Miért olyan kevés a kommunikáció? Miért oly nehezen szakítunk időt arra, ami igazán fontos és igazán lényeges?**

Szeretni születtünk a világra, de feladatközpontúvá vált az életünk. Az emberi kapcsolatokat félretesszük azzal a gondolattal, „ó majd ha ezt és ezt befejeztem". S lesz még „majd"? Vagy jön egy telefonhívás, egy rossz hír, és vége a „majd"-nak. Nincs több lehetőség, végleg elmulasztottam. Felgyorsult az életünk, besűrűsödtek a feladatok. *„Márta, Márta, sok mindenre gondod van, és sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszik el tőle soha."* (Lk 10,41-42)

Észreveszem, melyik a „jobbik rész"? Vagy annyira akadályozza a látásomat minden más, hogy nem látom, mikor mi lenne a jobbik rész? Ha mindent meg tudnánk beszélni, tudnánk, hogyan tovább másképp. Az emberi kapcsolatok zöme a kommunikáció hiánya miatt megy tönkre. Akár munkahelyi, közösségi, házastársi kapcsolatok. **Ha őszinték mernénk lenni, szeretettel, igazsággal, irgalommal, Isten országa már itt lenne közöttünk. Ha mernénk szeretni és szeretetet elfogadni, már a mennyei ízt ízlelhetnénk**. Sokan csak rohannak, rohanunk, és észre sem veszik és vesszük, mennyien csak arra vágynak, hogy megálljunk és meghallgassuk őket, hogy észrevegyük: szenvednek, s mi megszólítsuk őket, hogy elmondhassák, mi van bennük. Hogy átölelhessenek minket, s ugyanokkor hányszor örömmel mi is átölelnénk a másikat, amikor Isten szeretete túlárad bennünk! S nem merünk szeretni.

A következő esemény történt: Súlyos beteg néni. A napokban tudtam meg, hogy harmadrendi szerzetes volt (97 éves), tele felfekvéssel, keringés-összeomlás. Agonizáció stádiuma, de még ép tudatú. Megkérdeztem, imádkozhatunk-e együtt, szeretne-e papot, a betegek kenetét felvenni, áldozni. Igennel válaszolt, ő így készült a karácsonyra. Aznaptól kezdve akárhányszor én láttam el őt, imádkoztunk, énekeltünk. Egy alkalommal több napot vittem egymás után (12 órás műszak, három nappalom volt folyamatosan), és nem volt erőm hosszasabban foglalkozni a nénivel, túl akartam lenni rajta. Amit kellett, elvégeztem s mondtam, végeztünk, majd később benézek. Ő ezt válaszolta: *„Nővérke, nem végeztünk."* Kérdeztem, szeretne még valamit? *„Igen, tudja maga mit."* Mintha nem tudtam volna, kérdeztem, tessék mondani, mi az? *„Hát nem imádkoztunk! És ma nem mosolyog. Kérem, mosolyogjon, olyan jó az nekem, amikor rám mosolyog."*

Mi ez, ha nem Isten üzenete? Egy haldoklónak kell figyelmeztetni, hogy a túlterheltség nem lehet akadálya annak, hogy Őt továbbadjam mosolyom kíséretével. Hálás vagyok az Úrnak, hogy még így is üzen, nem engedi, hogy megfeledkezzem arról, hogy Ő miért született a Földre, miért lett az Ige Testté.

A karácsony elhozta számomra a „jobbik részt", az Úr megmutatta, hogy ideje megállni, újragondolni, újratervezni, s kérem a kegyelmet azóta is, hogy figyelmeztessen, mikor van itt az idő észrevenni, melyik a „jobbik rész" abban a pillanatban. Lelassítottam és igyekszem tudatosítani, mi az akadály a megállásban. Minden pillanat egy lehetőség, s a következő lehetőség nem biztos, hogy eljön. **Most van itt az idő, most kell megfogni és élni ezzel a lehetőséggel**.

Azt gondolom és azt tapasztaltam, **ha időt szakítok embertársamra és segítségére vagyok, amikor szükséges és félreteszem a feladatok sokaságát, az Úr duplán ajándékoz meg**, és nem kések el semmivel. Viszont ha elmulasztom az embertársam segítségére szánt időt, a feladataimmal sem haladok úgy.

Az emberközpontúság elcsúszott a feladatközpontúság irányába. Ezért sokan magányosak, elhagyatottak lettek. Az Úr eljött, s nem azért, hogy csak magunkban hordozzuk, hanem azért, hogy megosszuk, továbbadjuk másoknak.

Cseh Anikó

— **FOLYTATJUK** —

Személyes vallomás megtérésemről és a hit erejéről

II/1. rész

MOLNÁR MIHÁLY vagyok, egy keresztény karizmatikus közösség tagja és szeretnék tanúságot tenni az életemről, illetve arról, hogyan tértem vissza egy negyvenéves eltévelyedett múlt után az Úrhoz, és ez nekem milyen örömöt és milyen boldogságot okozott.

Négygyermekes családban nőttem föl, ahol az imádkozás és a fohász reggel is, este is és napközben is napirenden volt. A napi imaélet, a keresztény élet gyermekkoromban a templomban kezdődött, iskola előtt. Ministrálni jártam nyolcadik osztály végéig, tizennégy éves koromig. Majd a nyolcadik osztály elvégzése után, egy kecskeméti piarista atya jóvoltából a Piarista Gimnáziumba kerültem, ahol végül is csak két évet jártam, de ez nem volt meghatározó a későbbi életemre.

Egy vidéki faluban nevelkedtem, ott nőttem fel, Budapesttől nyolcvan kilométerre. Miután az iskolából elkerültem, majdnem felnőtten, kellett valamit kezdeni magammal. Édesapám révén Budapestre feljöttem dolgozni, ahol a nagyvárosi élet, a forgatag, a kommunista időszak nekem, fiatalként akkor szimpatikus volt. Ez az életvitel eltartott negyven évig. 1974-ben megnősültem. Egy olyan hölgyet vettem feleségül, aki nem volt elkötelezett a keresztény értékek mellett, de mint imént említettem, én jómagam sem. A katolikus házasságunk is csak azért született meg, mert édesanyám és a családom nem fogadta volna el, hogyha nem kötünk templomban házasságot. Ilyen módon nem volt egy olyan követendő példa a születendő, majd a felnövekvő gyermekemnek, amit kereszténységként tovább tudtam volna adni. Ez most e pillanatban is kereszthordozásként van jelen az életemben, mert ő már ugyan két gyermeket nevelő édesanya, de az Úrtól messze van. Hát majd sokat imádkozom, hogy ő is térjen vissza.

Elmúlt ez a negyven év Isten nélkül, imádság nélkül! Hatvan éves voltam, amikor elvesztettem a munkahelyemet egy súlyos hitellel a nyakamban, munka nélkül, egzisztencia nélkül, kilátások nélkül, hit nélkül, imádság nélkül, Jézus nélkül. Nem volt kapaszkodóm. Depresszióba estem. Lefogytam húsz kilót, néhány hónap alatt elfogyott a kis tartalékom is. Olyan helyzetbe kerültem, hogyha nem tudom fizetni a hitelemet, akkor a bank elveszi a lakásomat. Most már így utólag látom, hogy ez sem volt véletlen, hogy az én drága húgom, aki jelesül megtartotta a hitét és az alatt a negyven év alatt is, míg én nem voltam hitben és keresztény életvitelben, támogatott és segített engem. Viszont ennek az volt az ára, hogy el kellett volna járnom templomba, el kellett volna mennem zarándokolni és keresztény programokon részt venni és én nagyon nem akartam. Nem akartam sem imádkozni, sem templomba járni, semmit sem akartam, csak nyalogattam a sebeimet és sajnáltam saját magam, és fájlaltam, hogy ez a dolog idáig fajult.

– Mi lehet annak az oka, hogy annyira elutasító voltál?

Szentimentális, nagyon lírai, befolyásolható személyiség voltam. Először is bevittek a KISZ-be, aztán később ott vezető is lettem. KISZ-titkár voltam közel tíz éven keresztül. A propaganda meghatározta a következő harminc évemet is. A negyvenes éveim közepén szembesültem az MLM rendszerekkel. Néhányba be is regisztráltam, ahol különböző tréningeken azt sulykolták belém, hogy „valósítsd meg magad! Hagyd ott Istent és csak a pénzre, a gazdagságra fókuszálj!" – és én komolyan elhittem, hogy egyszer majd hatalmas nagy házam lesz, és utazok a világban, szép autóm lesz. Olyan víziókat vázoltak elém, ami szimpatikus volt és a lelkemet teljesen megmérgezték. Most is úgy gondolom, az, hogy elvesztettem a munkámat hatvan évesen, hogy hitelt vettem föl és a szándék is rossz volt, amit meg akartam oldani ezzel a hitellel, mindez azért történt, hogy térjek vissza az Úrhoz!

Történt egy olyan dolog az életemben, amit nem tudok elfelejteni. A húgom révén, aki tuszkolt egy Mindszenty-zarándoklatra, ott találkoztam egy pá-

los atyával, Barnabás atyával. Odatuszkolt mellé és elkezdtünk ezzel az atyával beszélgetni. De én ott is csak a negatívumokat mondtam, hogy „én vagyok a legszerencsétlenebb ember a világon", hogy „minden rossz csak velem történik". Az atya próbált engem az Úr felé terelni és egyszer csak kikelt magából, szembefordult velem, soha nem felejtem el, és azt mondta „Misi, akard! Akard az Urat! Akard, hogy az életed megváltozzon!" Tényleg úgy elgondolkoztam rajta, hogyha akarnám, akkor megváltozna az életem, csak oda kell fordulni és kérni az Urat! Aztán elindult egy folyamat.

A zarándoklat után néhány héttel Máriabesnyőn, Margarita nővér jóvoltából volt egy lelkigyakorlat, ahová elvitt az én drága testvérem. De még mielőtt elvitt volna, egy gyenge pillanatomban valamilyen hazug trükkel feljöttem Budapestre Fótról, ahol a testvéremnél laktam, mivel annyira összeomlottam. Beszedtem egy csomó gyógyszert, meg akartam halni, de eszembe nem jutott, hogy imádkozzak vagy az Úrhoz forduljak. Ennek az lett a következménye, hogy elvittek a pszichiátriára és öt napig ott voltam.

Most utólag már látom, ez sem volt véletlen, unokaöcsém hosszabb telefonálás és keresgélés után rám talált, és miután hazajöttem, rá pár napra elmentem a lelkigyakorlatra. Oda se akartam elmenni. Ahogy beléptünk az ajtón, olyan szeretettel fogadtak és átöleltek, hogy azon gondolkoztam, ha ilyen szeretetben fogadnak, szállást adnak, enni adnak, minek akarok én innen elmenni. Betessékeltek a kápolnába, ahol már tartott a lelkigyakorlat. Megálltam az ajtóban, és ahogy Margarita nővér beszélt, fizikai melegséget éreztem belül. Annyira éreztem, hogy nekem oda be kell mennem, ezt nekem hallanom kell! Ez a lelkigyakorlat négynapos volt és utolsó előtti nap a szemem láttára és a fülem hallatára gyógyultak meg emberek nagyon súlyos betegségükből és már nem volt okom nem hinni.

Egy gyógyulást azért hadd meséljek el. Ott volt Tibor atya, aki a hátsó traktusban ült civilben. Az tűnt fel a nővérnek, hogy fél óránként kijár a lelkigyakorlatról, mert valami gondja van. Senki nem tudta, hogy ő pap. Ez az atya hólyagrákban szenvedett. Három éve nem misézett, mert a mise alatt is ki kellett volna mennie. Három éve józerivel nem aludt, mert éjszaka is ugyanezzel a problémával küzdött. Ez az atya meggyógyult súlyos betegségéből! Közbenjáró ima volt ezt megelőzően és ott száztíz ember imádkozott érte. A következő nap – ez volt az utolsó nap – az atya kiállt az oltár elé, széttárta a karját, s dicsőítette az Urat. Végigaludta az éjszakát, egyszer sem ment ki toalettre és ő celebrálta három év betegség után a hálaadó szentmisét!

Még egy hölgyet szeretnék elmondani, akinek olyan vállízületi betegsége volt, hogy nem tudott sem levetkőzni, sem felöltözni. Évek óta tartott, csak tíz centire tudta felemelni a kezét. Nem tudott étkezni, mert nem tudta megfogni a kanalat. Másnap reggel kiállt a szentélybe, fölemelte a kezét és dicsőítette az Urat a gyógyulásáért. Bocsássatok meg, ezt nem bírom könnyek nélkül elmondani.

Láttam lelki betegségekből, súlyos problémákból felépülő embereket, egyik napról a másik napra. Mindez akkora hatással volt rám, hogy azt mondtam: „Ha az Úr itt van közöttünk és gyógyít kétezer év után is, akkor engem is meg fog gyógyítani!" Láttam embereket sírni, zokogni. Ez velem is megtörtént! A zárónap utolsó fázisa az volt, amikor a nővér és az ő segítőtársa, Huber atya kért, hogy jöjjünk ki. Kézrátétellel mindenkiért imádkozott, értem is. Amikor láttam embereket Lélekben nyugodni, én azért imádkoztam, hogy „Uram, én nem, én nem akarok." Amikor rám került a sor, Huber atya és a nővér fölém tartották a kezüket és imádkoztak. Én is Lélekben nyugodtam és körülbelül ötven másodpercig feküdtem a földön, semmi mást, csak valami gyönyörűséget éreztem! Valami olyan elképesztő lelki békét, amit még soha életemben nem tapasztaltam meg. Ötven másodperc után fölkeltem a földről, helyemre mentem és félóráig sírtam. Olyan szinten megérintett az Úr, hogy onnantól kezdve nem volt visszaút!

A lelkigyakorlat után visszamentem Fótra. Pár nap múlva érkeztem Budapestre, és első utam a hálaadás volt. Bementem egy templomba és hálát adtam az Úrnak azért, hogy megérintette a szívemet. Amit még döbbenetként el tudok mondani, hogy hatvanévesen, munka nélkül, egzisztencia nélkül nyugdíjba nem mehettem, s kértem az Urat, hogy segítsen kilábalni ebből az anyagi problémából, és nem tudom, hogy honnan, de jöttek a munkák. Kaptam feladatokat. Három hónap alatt mentálisan, egzisztenciálisan rendbe jöttem.

Elmentem az Emmausz Közösségbe, amit Katona István atya vezet, Szentlélek szemináriumra. Nem tudtam az Emmausz Közösségről, azt sem tudtam, hogy létezik. Testvérem már volt ott egy Szentlélekszemináriumon és mondta: „Misi! Ha már így alakult az életed, akkor menj el oda, hogy tovább épüljél."

Molnár Mihály

Beszélgetőtárs: Kerek József

— **FOLYTATJUK** —

Amit egyetlen találmányi hivatal sem jegyzett be...

Vannak olyan rendkívül zseniális szerkezetek és elgondolások, amelyeken újra meg újra el kell ámulnunk. De ezeket hiába is keressük a találmányi hivatalokban. Szeretném most néhány ilyen találmányra felhívni a figyelmet.

Tudjuk-e, hogy a ***tarka harkály*** 25 km/órás sebességgel kopogtatja csőrével a fa kérgét anélkül, hogy agyrázkódást kapna? Szervezetébe Valaki feltalálta [beleültette] a rázkódásmentes agyat, amely még csak meg sem fájdul.

Tudod-e, hogy vannak olyan madarak, amelyek képesek előre, hátra, jobbra, balra, felfelé és lefelé mozogni, sőt képesek egyszerűen megállni a levegőben? A kolibrinél ezt a megállni képességet a levegőben Valaki [Isten] feltalálta. Szárnyai csapásainak száma elérheti másodpercenként a 80-at, és így a használatos váltakozó áram frekvenciáját 60%-kal felülmúlja. A kolibrik percenként 250-szer vesznek lélegzetet, és ez idő alatt szívük több mint ezerszer ver.

Tudod-e, hogy a ***szamárpingvin*** testének olyan kicsi a fajlagos lég-, illetve folyadék ellenállása (a keresztmetszetre vonatkoztatva: az áramlás tanban (cw)-vel jelezzük a fajlagos ellenállás értékét), hogy ez felülmúlja a legáramvonalasabb technikai szerkezetet is, beleértve a tengeralattjárókat, a versenyautókat vagy a léghajókat is? Ennek a pingvinnek oly kedvezően formálták [teremtették] a testét, hogy elegánsabb és gyorsabb úszómanővereihez is csak minimális energiára van szüksége.

Tudod-e, hogy vannak olyan ***halak***, amelyek a tenger színe alatt 10.000 méter mélységben, teljes sötétben élnek, és amelyek a testükön lámpásokat hordanak? Ezek az energiát 100%-osan feldolgozzák, és fénnyé alakítják. Találtak rajtuk különböző színű lámpákat, amelyek „működésénél" a beléjük fektetett energiából semmi sem vész kárba hőveszteség formájában. (A technikával előállított fényforrások hatásfoka legfeljebb 10%-os.)

Tudod-e, hogy minden ***falevélben*** végbemenő fotószintézis során a nap fénye kémiai energiává alakul át? Tudod-e, hogy ezt a zseniális energiaátalakítási folyamatot még egyetlen kémikusnak és kutatónak se sikerült utánoznia?

Tudod-e, hogy az ***ember szíve*** naponta 100.000-et ver, és hetven év alatt 2,5 milliárdot? Ez idő alatt fel tudna tölteni egy egész felhőkarcolót vérrel. Az artériák, vénák és hajszálerek 2500 km hosszúságú sűrű érhálózaton – ez a hosszúság megfelel a Párizs-Moszkva közötti távolságnak – keresztül juttatják el a vért a test minden részébe. Itt van a karbantartást nem igénylő szivattyú (a szív), amely (általában) pótalkatrészek nélkül is egy életen át dolgozik. Micsoda találmány!

Az Isten létezéséről való alapvető felismerés, amely a teremtettségtől a Teremtőre való következtetés útján vonható le, minden ember rendelkezésére áll – függetlenül attól, hogy eljut-e hozzá a Biblia üzenete, vagy sem.

Valaki megkérdezett egyszer egy beduint, honnan tudja, hogy van-e Isten? Azt felelte:

„Honnan tudom, hogy éjjel ember vagy teve ment el a sátram előtt? Onnan, hogy látom a homokban a lábnyomát! Ki az, aki úgy néz körül a világban, hogy közben nem látja Isten lába nyomát?"

Erről a szavak nélküli, mindenki számára hozzáférhető, a látható, teremtett világból kikövetkezhető istenismeretről már az Ószövetség is beszél: *„Az egek hirdetik Isten dicsőségét"* (Zsolt 19,2-4) Ennek alapján senkinek sem lehet mentsége, *„hiszen megismerték Istent"* (Róm 1,21). Ennek bizonysága minden úgynevezett természeti nép is, hiszen mindegyiknek van valamiféle istenhite. Az ókori pogány filozófusok is ezt a megállapítást erősítik meg.

N.N.

Isten legyen mindig az első helyen!

Tanúságtétel

PÁL EDIT a nevem. Édesanyáméktól kaptam először vallásos nevelést, de ez csak gyermekkorom végéig tartott. Ahogy sok mai fiatal, én is elkallódtam a világban. Tetszett a nyüzsgés és a fényűzés. Azt hiszem, bármit jobban szerettem, minthogy Isten közelségében legyek. Eszembe jutott néha, hogy imádkozni kellene, de inkább csak olyankor, amikor bajban voltam. Akkor úgy, ahogy annak idején édesanyám tanított, elmondtam egy „Most segíts meg Máriát", de ennél mélyebbre azért nem mentem.

Aztán férjhez mentem. A jó Isten megajándékozott egy kislánnyal és a munkahelyemen is minden rendben volt. Egy ideig úgy gondoltam, hogy teljesen sínen van az életem. Tényleg mindenem megvan: szerető férjem, aranyos lányom, jó fizetésem – anyagi gondjaim sem voltak. Aztán a munkahelyemen egy olyan emberrel hozott össze az élet, akivel nem igazán tudtunk megférni egymás társaságában, mert mind a ketten önteltek voltunk és a saját akaratunk mellett kardoskodtunk. A különbség csak annyi volt, hogy beosztottként nekem mindenképp engednem kellett volna, amit nem tettem meg. Aztán idegileg kimerültem olyannyira, hogy egy alkalommal, amikor édesanyám nálam volt, megkérdeztem, hogy tudnék én is eljutni abba a közösségbe – Élet a Lélekben -, ahova ő járt, mert láttam rajta, hogy teljesen más viszonyban van Istennel, mint gyerekkoromban. Azt felelte, hogy nem kell semmi különöset tenni, egyszerűen csak menjek oda.

Amikor végül felkerestem a közösséget és elmondtam a közösségvezetőnek, hogy miért jöttem, akkor imádkozott értem, és abban a pillanatban éreztem, hogy valami megváltozik bennem. Beiratkoztam az első szemináriumra, s ott rengeteg kegyelmet kaptam. Alábbhagyott az önteltségem, és nem akartam, hogy mindig nekem legyen igazam, és a jó Isten olyannyira elkezdett munkálkodni bennem, hogy elkezdték észrevenni rajtam. Elsősorban a családom, majd a kollégáim. Az alázat lelkét is sikerült annyira befogadnom, hogy képes lettem odaállni a felettesem elé és bocsánatot kérni.

A munkahelyemre is sikerült bevinnem Jézust azok számára, akiknek szükségük volt rá, vagy az Úr odavezetett hozzájuk. Istennek hála, voltak, akik befogadták és úgy, ahogy nekem, nekik is teljesen megváltozott az életük. Aztán a férjem megbetegedett és meghalt. Ezt hittel tudtam elfogadni, mert tudtam, hogy ez most nem azért történt, hogy nekem roszszabb legyen az életem. Akkor értettem meg ezt igazán, amikor halála után elővettem a Szentírást és elolvastam az aznapi igét, és abban üzent nekem az Úr, hogy mindaz, aki hisz, már ott van nála. Ezt tényleg el tudtam fogadni és bíztam benne, mert egy évvel a halála előtt a férjem annyira mély kapcsolatba került a jó Istennel, hogy láttam rajta, nem fél a haláltól. Persze miután elvesztettem, megváltozott minden az életemben, hiszen a lányom is olyan hirtelen felnőtt, akkor lett tizennyolc éves, és a legjobb barátnőm, akivel nagyon mély baráti viszonyban voltam, külföldre ment – s akkor hirtelen magamra maradtam. Kínzó szeretethiányt éreztem és tényleg senki nem volt körülöttem, akihez fordulni tudtam volna, csak a jó Isten.

Hála Neki, hogy ebbe a közösségbe vezetett! Bármikor mehettem és imatámogatást kérhettem, amikor elgyengültem. Mivel anyagilag elég nehéz helyzetbe kerültem azzal, hogy a lányom elkerült egyetemre, ezért arra kértem a testvéreket egy alkalommal, hogy imádkozzanak értem, hogy legyen még egy munkahelyem, hogy meg tudjam oldani az anyagi gondjainkat. Habár gyorsan rájöttem, hogy nem is ezt kellett volna kérnem, hanem hogy adjon egy olyan munkahelyet, ahol kapok annyi fizetést, hogy ne maradjak el a közösségtől és tudjak töltekezni. Lassan már két éve, hogy ezt így csinálom és tényleg nagyon nehéz volt megmaradni, mert nagyon sok kísértés ért az egyedüllét miatt. Voltak olyan napjaim is, amikor egyszerűen nem tudtam imádkozni, csak annyit tudtam, hogy letérdeltem és könyörögtem az Úrhoz, hogy vegyen ki ebből az ál-

lapotból – és ő mindig megadta a kegyelmet. Nem kellett napokat várnom. Abban a pillanatban, amint hozzá fordultam, mindig megkaptam a békességet, és mindennap adott annyi erőt, hogy ezt a hosszú, nehéz munkát is el tudjam végezni.

– Visszatérnék a férjed halálára, hiszen, ahogy mondtad, hirtelen hunyt el szívinfarktusban. Esetleg megfordult-e benned, hogy: Istenem, miért vetted el, mikor ő a család támasza, ő a családfő, ő biztosította a mindennapi kenyeret? Volt-e benned ilyen kérdés?

Nem volt. Már az előbb is említettem, hogy el tudtam fogadni az ő halálát, és nem volt ilyen kérdésem a jó Istenhez, hogy miért történt ez meg. Aznap reggel, amikor meghalt, megbeszéltük az Úrral, hogy ha ennek most így kell lennie, akkor én ezt elfogadom és legyen meg mindenben az ő akarata. Amikor közölték velem a kórházból, hogy meghalt a férjem, az pont abban az órában történt, amikor én ezt megbeszéltem az Úrral. Ez reggel 6 órakor történt.

– Tudom, hogy sok kellemetlenséged volt az életedben, sok nehézség. Emlékszem, volt egy olyan időszak, amikor a munkahelyeden támadások értek, mert csoportvezető voltál és a munkásokat te másképp kezelted, mint a többiek. Ezt onnan tudom, hogy az egyik találkozóra egyszer jött három hölgy, és mindig meg szoktuk kérdezni, hogy miért jöttek, szeretnék-e, hogy imádkozzunk valamiért. Ők olyan furcsán reám mosolyogtak és összenéztek. Újra szóltam, hogy tessék elmondani nyugodtan, miért jöttek. Mondták, hogy azért jöttek, mert a csoportvezetőjük egy hónapja idejár és annyira megváltozott, hogy nem tudták elképzelni, hová jár, és mi történik ezen a helyen. Kíváncsiak voltak, meg akarták nézni, hogy mi van itt, hogy az ember ekkora változáson megy át. Ez nagyon meglepett, annál is inkább, mert sokan dicsekszünk, hogy hiszünk Istenben, templomba járunk, imádkozunk, de az életünk nem mindig tükrözi ezt. Viszont amikor valakinek a beosztottja el tudja mondani a főnökéről, hogy olyan pozitív változáson ment át, ami neki feltűnt, és ő is erre vágyik, az egy óriási dolog! Engem akkor legalábbis mélyen meghatott s nagy örömmel fogadtam. Mondtam, milyen jó lenne, ha az egész város, vagy talán az egész nemzetünk ilyen változáson tudna átmenni. Ezt hogyan tapasztaltad meg magadban, tettél-e érte valamit? Mit tettél azért, hogy ez a változás végbemenjen benned?

Továbbra is meg akartam felelni a főnökeimnek, viszont már egészen másképp viszonyultam a beosztottaimhoz, mert másképp néztem rájuk. Mindaddig, amíg nem kerültem személyes kapcsolatba Istennel, volt bennem egy karriervágy, hogy elérjek valamit, hogy felnézzenek reám. Viszont mikor közelebb kerültem Istenhez, már nem azért maradtam csoportvezető, mert annyira akartam volna - inkább csak a pénz motivált, hogy ott maradjak ebben a beosztásban. Így aztán teljesen másképp tudtam viszonyulni az emberekhez. Azért nem mindenkivel sikerült, nem mindenki látta meg bennem a változást és nem mindig tudta elfogadni. Annyira azért nem ment jól, hogy mindenkinek megfeleljen.

– Az emberek többségében automatikusan kialakul egy ítélkezés, távolság tartás a főnökkel szemben, hisz ő parancsol. S egy kis lázongás van benne, és akad, aki ezen nem tud túllépni. Viszont nagyon örültem annak, hogy tényleg észrevehető volt kívülről. Ez a változás hirtelen történt benned, vagy apránként? Hogy történt?

Nem tudom pontosan, hogy történt vagy mikor történt. Én akkor vettem észre magamon ezt a változást, amikor velem közölték. Addig nem is vettem észre, hogy én megváltoztam. Egyik kolléganőm azt mondta, aki a mellettem lévő csoport vezetője volt, hogy száznyolcvan fokot fordultam és akkor lepődtem meg, hogy ezt ő észrevette rajtam.

– S ez csak annak köszönhető, hogy elmentél a találkozóra és ott imádkoztak érted? S megindult a változás?

Igen. Bennem akkor kezdődött el mindez.

– Azzal, hogy megnyíltál Isten kegyelmére, hagytad, hogy Isten munkálkodjon benned.

Igen, ezt akartam, ezért mentem a közösségbe, ez volt a vágyam, hogy változás álljon be az életemben, ne abban a rettenetes szomorúságban és kétségbeesésben legyek. Én ezzel a szándékkal mentem el.

– Volt benned egy bizonyos fokú hatalmaskodás, basáskodás? Hiszen a beosztottaid főnöke voltál.

Igen, így van.

– S úgy örültem, hogy te abban is megváltoztál.

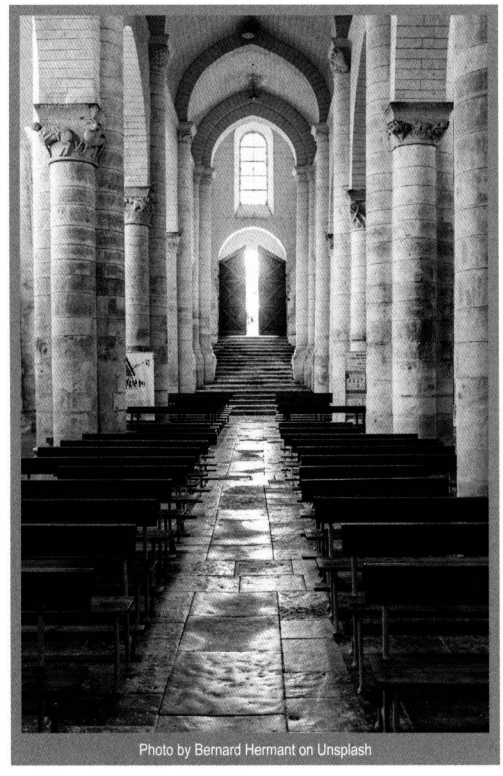
Igen és most elmondhatom, hogy már nem vagyok csoportvezető, aminek nagyon örvendek. Tehát nem kell senkinek sem utasítást adnom, és sokkal jobban érzem magam egyszerű munkásként. Tényleg maradt időm az Úrhoz is közelebb kerülni és másokra is jobban odafigyelni. Csoportvezetőként elég sok mindenre kellett ügyelni, és bár szerettem volna, de nem mindig sikerült állandó kapcsolatban maradni az Úrral. Próbálkoztam, de nem mindig sikerült.

– Tudom, hogy sok minden megváltozott a munkahelyeden, mert nem csak ez a három hölgy jött, hanem aztán többen is, sőt csoportvezetők is, és kiala-

kult egy közösség. Elmondták, ahogy mások is említették, hogy az egész közösségben változás jött létre. Hogy működtetek együtt, hogy tudtátok ezt a munkahelyen megoldani?

Abban az időben, amikor még ott voltak ezek a kollégáim, mindegyik csoportvezető más-más csoportot irányított. S miután az ő életük is megváltozott, ugyanúgy hatni tudtak a környezetükre, mint én. Ha valami nehéz helyzet adódott, akkor azt nem veszekedéssel és indulatosan oldottuk meg, hanem próbáltuk Istennek tetsző módon elsimítani a nézeteltéréseket. Azelőtt biza elég nyersek voltunk, egyből mindenki felfigyelt, hogy mi történt velünk.

– Emlékszem, hogy többször is küldtetek üzenetet, amikor a munkahelyen nagyobb gondok voltak, hogy imádkozzunk. Hogyan volt erre munkaidőben lehetőség? Az egyik társad említette, hogy időközönként félrevonultatok oda, ahová mások cigarettázni jártak.

Photo by Bernard Hermant on Unsplash

Igen, hát előfordult, hogy valakinek gondja támadt és szólt, hogy nem tud megbirkózni a problémával, s kérte, hogy imádkozzunk érte. Ilyenkor tényleg elvonultunk, ha más hely nem volt, hát a mosdóba. De mindenképpen ott is meghallgatott az Isten. Elvonultunk és Tőle kértünk segítséget, nem akartuk csak mi magunk megoldani a helyzetet.

– Nem volt gyanús a vezetőség számára, hogy ti elvonultok? Hogy oldottátok ezt meg?

Nem, Isten gondoskodott róla, hogy ne legyen botrány belőle.

– Mennyire volt nehéz kitartani ebben az isteni jelenlétben, hiszen a férjed halála után újabb nehézség szakadt rád azzal, hogy a lányod elment egyetemre és azt is fizetni kellett? Ez jókora megterhelés. Mennyiben befolyásolta ez a lelki életedet?

Tényleg nagyon nehéz volt az, hogy nem tudtam töltekezni; nagyon hiányzott a közösség. Mert az ott elhangzottak és Isten kegyelmének kiáradása azon a helyen, ahol éppen imádkozunk, nagyon sokat jelentett nekem, s ebben az időszakban mindebből ki kellett maradnom. Egyedül a vasárnapi szentmise maradt. Arra kértem a jó Istent, hogy bármi is történik, bármi kísértés vagy nehézség ér, ne engedje, hogy elszakadjak tőle! Bármennyire is magam alá kerülnék a nehézségektől vagy a fáradtságtól, mindig adjon kellő éberséget, hogy hozzá forduljak és ne én magam próbáljam megoldani a dolgaimat a saját elgondolásom szerint.

– Tudom, hogy a gonosz próbált aggodalmaskodásba kergetni azáltal, hogy egyedül vagy, a lányod távol van, Kolozsváron, s vajon mi lesz vele. Hogy sikerült úrrá lenni az aggodalmakon, mennyire tudtad Istenre bízni a lányodat?

Valóban nehéz volt, hogy nem volt mellettem, nagyon hiányzott. S mivel egyedüli gyermek volt, azt hiszem, túlságosan közel álltunk egymáshoz. Próbáltunk mindent megoldani helyette, ami utólag visszatekintve nem volt a legjobb ötlet. De ezt akkor mi így láttuk jónak, s így csináltuk. S amikor elkerült, azt hittem, hogy most is ugyanúgy a segítségére kellene lennem mindenben, s most is mindent meg kellene oldanom helyette. Viszont a tudtomra adta ő is, és a jó Isten is, hogy már ő is felnőtt. Neki is meg kell állnia a maga lábán, és el kell intéznie mindent, amit az élet megkíván. Akkor én ezt úgy tudtam elfogadni, hogy reggelente, amikor felkeltem, arra kértem a jó Istent, hogy fogadja el a mai napomat, a lányom napját is és az egész családomét, és irányítsa mind a gondolatainkat, mind a cselekedeteinket. Ha így kezdtem a napomat, valóban hiszem, hogy ez így is lesz, hogy Isten ezt megteszi.

– Igen. A szülők általában saját negatív gondolataik foglyai. Hogy jaj, most idegenben van a gyermekem, vajon mi történik vele? Rossz baráti kör? Kivel lehet? Kit ismert meg? Hol van? Veled is megtörtént?

Igen. Féltettem, mert amíg itthon volt, ugyan voltak barátai, járt velük, de a baráti köre hozzá hasonlóan csendesebb volt. S valóban féltem, hogy elkerült Kolozsvárra, és ott a nagyvárosban könnyen el tud kallódni. A jó Isten ezt is megoldotta. Egy olyan barátot rendelt neki, aki tényleg nagyon rendes, és nyugodt vagyok, hogy ő van ott a közelében. Nagyon örülök annak, hogy elmondta a barátjának is, hogy ő hisz

Istenben és közel áll hozzá, és örülök, hogy a barátját is rávette arra, hogy mindenben az Ő segítségét kérjék. Együtt imádkoznak, aminek különösen örülök.

– Sikerült a barátját rávezetni, hogy Istenhez forduljon és hívővé váljon?

Nem tudom, mert azért ennyire nem részletezte, viszont amikor hárman együtt vagyunk, a beszédéből nekem úgy tűnik, hogy Isten első helyen van az életében. És minden, amit meg akarnak oldani, azt már hárman akarják, tehát nem a saját akaratukat keresik, hanem Isten akaratát.

– Ennek azért örülök különösen, mert számtalan szülővel beszéltünk, aki a gyermekeiről nem tudja, hol van és milyen társaságba jár. Úgy tűnik, az életpéldáddal másokat is Istenhez vezettél. A lányodnak is sikerült a barátját az Istenhez vezetni. Ezért bátorítanám a kedves hallgatókat, hogy ha hasonló cipőben járnak, akkor próbáljanak meg úgy élni, hogy a mellettük lévő ember megkívánja az Isten jóságát és szeretetét. Editke, köszönöm szépen azt az egyszerűséget, ahogy elmesélted, hogyan lépett be Isten az életedbe, s milyen hatalmas munkát végzett, hogy még a környezeted is észrevette! Annak örülnék, ha minél több embernek sikerülne Őt beengedni az életébe. Szép dolog, ha sokat imádkozunk, talán böjtölünk és zarándoklatokra is eljárunk, de ha nem hagyjuk, hogy Isten munkálkodjon bennünk, akkor ez vajmi kevés.

Élő tanúságtevőkké kell válnunk, a világnak erre van szüksége – ahogy Szent II. János Pál pápa is mondta. – Dicsértessék a Jézus Krisztus!

(A tanúságtevővel Bajcsy Tibor beszélgetett.)

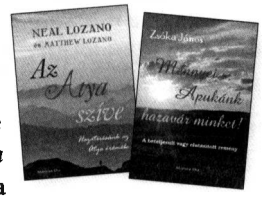
(Részlet a Marana Tha Kiadó előkészületben lévő, erdélyi fiatalok tanúságtételeit közreadó könyvéből)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Csodálatos titok: Jézus bennünk él! 3
Neal Lozano: »Abba«: mennyei édesapa (III/2.) 4
Zsóka János: A Mennyország valósága 7
dr. Dienes Valéria: Az ima (V/1. rész) 8
Cseh Anikó: A Karácsony mennyiben a szeretet ünnepe és mennyiben nem az? (II/1. rész) .. 10
Molnár Mihály: Személyes vallomás megtérésemről és a hit erejéről (II/1. rész) .. 12
N.N.: Amit egyetlen találmányi hivatal sem jegyzett be... 14
Pál Edit: Isten legyen mindig az első helyen! (Tanúságtétel) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **A Marana Tha sorozat legújabb kötetei: Neal Lozano és Matthew Lozano: Az Atya szíve – *Hazatérésünk az Atya örömébe*** (2000 Ft), **Zsóka János: Mennyei Apukánk hazavár minket!** (1000 Ft). A könyvek kaphatók az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.
- Újságunk árát 2019. januárjától 250 Ft-ra emeljük a papír és nyomdai árak emelkedése miatt, elnézést kérünk olvasóinktól. Így az **előfizetés egy évre 3000 Ft**, 10 példány vagy afölötti megrendelés esetén a postaköltséget továbbra is átvállaljuk. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy előfizetésüket megküldeni, rendezni szíveskedjenek. Köszönjük!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Márta, Márta, sok mindenre gondod van, és sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszik el tőle soha.”

(Lk 10,41-42)

Észreveszem, melyik a „jobbik rész”? Vagy annyira akadályozza a látásomat minden más, hogy nem látom, mikor mi lenne a jobbik rész? Ha őszinték mernénk lenni, szeretettel, igazsággal, irgalommal, Isten országa már itt lenne közöttünk. Ha mernénk szeretni és szeretetet elfogadni, már a mennyei ízt ízlelhetnénk.

(Részlet Cseh Anikó: A Karácsony mennyiben a szeretet ünnepe és mennyiben nem az? című írásából, ami az újság 10. oldalától olvasható.)

Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templom

Ára: 200 F